

रोम दृष्टान्ताची स्थापना करतो - क्रमांक सतरावा

१,४४,००० लोकांची अंतिम चाळणी: पशूच्या प्रतिमेची भविष्यसूचक कसोटी

Jeff Pippenger

2024-09-24

एक लक्ष चव्वेचाळीस हजारांमध्ये समाविष्ट होण्यासाठी ज्यांना बोलावण्यात आले आहे, ते आता त्यांच्या अंतिम चाळणीच्या प्रक्रियेत आहेत, आणि ही प्रक्रिया पशूच्या प्रतिमेच्या घडणीवर आधारित अशी एक परीक्षेची प्रक्रिया आहे. ही परीक्षेची प्रक्रिया देवाच्या घराण्यापासून आरंभ होते, कारण न्याय नेहमी देवाच्या घराण्यापासूनच आरंभ होतो; आणि त्यानंतर देवाच्या इतर कळपापुढे हाच तंतोतंत परीक्षेचा क्रम उभा राहतो. पशूच्या प्रतिमेच्या घडणीतील कदाचित सर्वात महत्त्वाचे आणि लक्षणीय भविष्यवाणीगत वैशिष्ट्य हे आहे की ती दोनदा घडते; प्रथम संयुक्त संस्थानांमध्ये, आणि मग उर्वरित जगात. भविष्यवाणीच्या दृष्टीने याचा अर्थ असा होतो की जगातील पशूची प्रतिमा ही पशूच्या प्रतिमेची अंतिम अभिव्यक्ती आहे, आणि म्हणून जगातील पशूच्या प्रतिमेपूर्वी जी कोणतीही पशूच्या प्रतिमेची आदर्शरूप छाया प्रगट झाली, ती केवळ त्या मूळ वास्तवाचे सूचन करणारी छाया होती.

देवाच्या घराण्यावर न्याय ११ सप्टेंबर, २००१ रोजी सुरू झाला. त्या तारखेचे प्रतिरूप ११ ऑगस्ट, १८४० मध्ये आढळले होते, जेव्हा प्रकटीकरण दहामधील देवदूत आपल्या हातात उघडे छोटे पुस्तक घेऊन खाली उतरला. दहाव्या अध्यायातील देवदूत खाली उतरला तेव्हा त्याने जाहीर केले की प्रॉटेस्टंटवादाचा न्याय तेव्हा सुरू झाला होता. देव ज्याचा न्याय करतो, त्याला तो प्रथम पूर्वसूचना देतो; आणि काळ निश्चित करण्याच्या बाबतीत मिलरच्या पद्धतीची झालेली पुष्टी, दुसऱ्या आगमनाच्या न्यायाविषयीच्या त्याच्या गणनांना अधिक वजन देणारी ठरली. ११ ऑगस्ट, १८४० पासून प्रॉटेस्टंटोंची परीक्षा सुरू झाली होती, आणि १८४४ पर्यंत प्रॉटेस्टंट रोमच्या कन्या बनल्या होत्या. १८४० ते १८४४ हा कालावधी ११ सप्टेंबर, २००१ पासून लवकरच येणाऱ्या रविवारीच्या कायद्यापर्यंतच्या कालावधीचे प्रतिरूप आहे.

येशूच्या बाप्तिस्म्यावेळी पवित्र आत्मा उतरला त्या वेळेपासून ते कूसापर्यंतच्या काळातही त्या दोन कालखंडांचे प्रतिनिधित्व झाले होते. त्या तीनही कालखंडांचे प्रतिरूप प्रलयपूर्व जगाला दिलेल्या एकशे वीस वर्षांद्वारे दाखविले गेले होते, जे जलप्रलयापर्यंत पोहोचत होते. त्या विशिष्ट इतिहासाच्या न्यायाची ओळख करून देणारा एक इशान्याचा संदेश नेहमी असतो. शेवटच्या दिवसांत या विशिष्ट कालखंडास संबोधित करणारे पवित्र इतिहासही आहेत.

नोहाने शंभर वीस वर्षे प्रचार केला, आणि मग जलप्रलयाचा न्याय आला. ख्रिस्ताने एक हजार दोनशे साठ दिवस प्रचार केला, आणि मग कूसाचा न्याय आला. योहान बाप्तिस्त्याचा इशान्याचा संदेश ख्रिस्ताच्या बाप्तिस्म्याच्या वेळी सामर्थ्याने समर्थ झाला, आणि त्यानंतर येशूला चाळीस दिवसांसाठी अरण्यात नेण्यात आले. ते चाळीस दिवस, आणि त्या चाळीस दिवसांच्या शेवटी आलेल्या पुढील तीन परीक्षा, हे शिकवितात की जेव्हा संदेशाला सामर्थ्य प्राप्त होते—जसे की त्याच्या बाप्तिस्म्याच्या वेळी पवित्र आत्म्याचे अवतरण, तसेच प्रकटीकरणाच्या दहाव्या आणि अठराव्या अध्यायांतील दोन्ही देवदूतांचे अवतरण या पवित्र चिन्हाच्या अवतरणाने ओळखले जाते—तेव्हा परीक्षेची एक प्रक्रिया सुरू असते. जेव्हा दैवी चिन्ह खाली उतरते, तेव्हा त्या वेळी न्यायाच्या अधीन असलेल्यांना घोषित केलेला न्यायाचा संदेश सामर्थ्याने समर्थ होतो, आणि ज्या विशिष्ट समूहाचा न्याय चालू आहे तो मग अशा एका विशिष्ट काळात प्रवेश करतो, जो त्यांच्या कृपाकाळाच्या समाप्तीनेच संपतो.

येशूच्या वंशरेषेत साक्षी देण्याचे दोन कालखंड ओळखले जातात. पहिला कालखंड म्हणजे त्याची वैयक्तिक साक्ष, जी एक हजार दोनशे साठ दिवसांची होती; त्यानंतर स्तेफनास दगडमार होईपर्यंत आणखी एक हजार दोनशे साठ दिवस त्याने आपल्या शिष्यांच्या उपस्थितीत साक्ष दिली.

“मग त्या देवदूताने म्हटले, ‘तो एक आठवडा [सात वर्षे] अनेकांबरोबर करार दृढ करील.’ तारणाऱ्याने आपल्या सेवाकार्यास आरंभ केल्यानंतर सात वर्षे सुवार्ता विशेषतः यहुद्यांना प्रचारली जाणार होती; साडेतीन वर्षे स्वतः ख्रिस्ताने; आणि त्यानंतर प्रेषितांनी. ‘आठवड्याच्या मध्यभागी तो यज्ञ व अर्पण बंद करील.’ दानियेल 9:27. इ. स. 31 च्या वसंत ऋतूत, खरा यज्ञ असलेला ख्रिस्त कलवरीवर अर्पिला गेला. तेव्हा मंदिराचा पडदा दोन तुकडे होऊन फाटला, यावरून यज्ञसेवेचे पवित्रत्व आणि महत्त्व नाहीसे झाले होते, हे प्रकट झाले. भौम यज्ञ आणि अर्पण थांबण्याची वेळ आली होती.”

“तो एक आठवडा—सात वर्षे—इ. स. 34 मध्ये संपला. त्यानंतर स्तेफनावर दगडमार करून यहुद्यांनी सुवार्तेचा आपला नकार शेवटी निश्चितपणे शिक्कामोर्तब केला; आणि छळामुळे जे शिष्य सर्वत्र विखुरले गेले होते, ते “शब्दाची घोषणा करित सर्वत्र फिरत होते” (प्रेषितांची कृत्ये 8:4); आणि त्यानंतर लवकरच, छळ करणारा शौल परिवर्तन पावला, आणि अन्यजातींचा प्रेषित पौल झाला.” *The Desire of Ages*, 233.

नोह, ख्रिस्त, मिलेराइट्स आणि एक लाख चव्वेचाळीस हजार यांची रेषा सर्व एका अशा कालखंडाची साक्ष देतात, जेव्हा एका विशिष्ट लक्षित श्रोता-वर्गाची एका इशान्याच्या संदेशाद्वारे परीक्षा घेतली जाते. त्या संदेशाचे सामर्थ्यीकरण या परीक्षेच्या कालखंडाच्या प्रारंभाची ओळख करून देते, आणि तो कालखंड पुढे जाऊन त्या लक्षित श्रोता-वर्गाच्या कृपाकालाच्या समाप्तीने संपतो. येशूच्या भविष्यसूचक रेषेमध्ये साक्ष देण्याचे दोन कालखंड ओळखले जातात. साक्ष देण्याचे हे दोन कालखंड त्या दोन इशान्याच्या संदेशांचे प्रतिरूप आहेत, ज्यांचे प्रतिनिधित्व त्या देवदूताने केले जो 11 सप्टेंबर, 2001 रोजी उतरला आणि ज्याने प्रकटीकरण 18:1-3 पूर्ण केले; त्यानंतर अठराव्या अध्यायातील चौथ्या वचनापासून पुढील दुसरा आवाज आला.

“म्हणून जगाला इशारा देण्याच्या अंतिम कार्यात, मंडळ्यांना दोन वेगळ्या हाका दिल्या जातात. दुसऱ्या देवदूताचा संदेश असा आहे, ‘बाबेल पडली आहे, पडली आहे, ती महान नगरी, कारण तिने आपल्या व्यभिचाराच्या क्रोधाच्या द्राक्षारसाने सर्व राष्ट्रांना पाजले आहे.’ आणि तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशाच्या मोठ्या आरोळीत स्वर्गातून एक वाणी ऐकू येते, जी म्हणते, ‘माझ्या लोकांनो, तिच्यातून बाहेर या.’” *Review and Herald*, December 6, 1892.

पहिला काळ हा देवाच्या घराण्यापासून आरंभ होणारा न्याय आहे, आणि त्यानंतर लवकरच येऊ घातलेल्या रविवार-कायद्याच्या वेळी बाबेलोनमधून बाहेर पडण्याच्या इशान्यासह न्यायाचा दुसरा काळ आरंभ होतो. ख्रिस्ताची त्याच्या बाप्तिस्म्यापासून क्रूसापर्यंतची रेषा ११ सप्टेंबर २००१ पासून संयुक्त संस्थानांतील रविवार-कायद्यापर्यंतचे प्रतिनिधित्व करते, आणि संयुक्त संस्थानांतील रविवार-कायद्यापासून प्रत्येक राष्ट्राला रविवार हा जागतिक उपासनेचा दिवस म्हणून स्वीकारण्यास बाध्य केले जाईल त्या बिंदूपर्यंतचा काळ हा तो काळ आहे, जो अगदी शेवटचे राष्ट्र अधीन झाल्यावर समाप्त होतो.

हा काळ अमेरिकेतल्या रविवारच्या कायद्याने सुरू होतो आणि अंतिम राष्ट्र पोपसत्तेसमोर नतमस्तक होते तेव्हा तो समाप्त होतो. दुसऱ्या कालखंडाची सुरुवात ही पहिल्या कालखंडाचा शेवट दर्शविते, आणि या दोन्हीमध्ये असे रविवारचे कायदे आहेत, ज्यांचे पूर्वरूप रोमच्या साक्षीत आधीच दर्शविले गेले होते. इ.स. 321 मधील पहिला रविवारचा कायदा हा मूर्तिपूजक रोमच्या अधिकाराद्वारे अस्तित्वात आला. पोपच्या चर्चच्या अधिकाराद्वारे अस्तित्वात आलेला रविवारचा कायदा इ.स. 538 ने दर्शविला आहे. अमेरिकेतील रविवारचा कायदा 321 आहे, आणि अंतिम राष्ट्रावर लादला जाणारा रविवारचा कायदा 538 आहे. अमेरिकेतील रविवारचा कायदा हा त्या इशान्याच्या संदेशाच्या आगमनाचे चिन्ह ठरतो, जो नंतर इस्राएलच्या बहिष्कृतांपासून बनलेल्या पताकेद्वारे घोषित केला जातो.

तो वाटचिन्ह म्हणजे इ.स. 321 वर्ष होय, आणि ते रविवाराच्या प्रश्नावर प्रत्येक राष्ट्राच्या परीक्षेच्या कालावधीची सुरुवात दर्शविते. तो कालावधी अंतिम राष्ट्र रोमसमोर नतमस्तक होते तेव्हा समाप्त होतो, आणि त्या घटनेचे प्रतिरूप इ.स. 538 या वाटचिन्हाने दर्शविले गेले. इ.स. 321 पासून इ.स. 538 पर्यंतचा कालावधी क्रूसापासून स्तेफनाच्या धोंडमाराने झालेल्या वधापर्यंतच्या कालावधीचे प्रतिरूप होता. स्तेफनावर धोंडे मारले जात असताना त्याने ख्रिस्तास

स्वर्गीय पवित्रस्थानात उभे असलेले पाहिले; हे त्या वेळेचे प्रतिरूप होते, जेव्हा मानवाच्या कृपाकालाच्या समाप्तीला मिखाएल उभा राहतो.

११ सप्टेंबर, २००१ हा अठराव्या अध्यायाच्या पहिल्या तीन वचनांतील इशाऱ्याच्या आगमनाचा निर्देश करणारा दिवस ठरला; आणि तो संदेशी Ellen White यांनी मांडलेल्या भविष्यवाणीद्वारे चिन्हांकित झाला. त्यांनी असे म्हटले होते की, जेव्हा देवाच्या स्पर्शाने न्यू यॉर्क शहरातील महान इमारती पाडल्या जातील, तेव्हा ह्याच तीन वचनांची पूर्तता होईल. तसेच तो Patriot Act द्वारेही चिन्हांकित झाला, जो पाहण्यास इच्छुक असलेल्यांसाठी एक चिन्ह होता; की इंग्रजी कायद्याचे ते तत्त्व, जे असे प्रतिपादन करते की एखादी व्यक्ती दोषी सिद्ध होईपर्यंत निर्दोष असते, ते बाजूला सारून रोमन कायद्याला स्थान देण्यात आले, जो असे प्रतिपादन करतो की एखादी व्यक्ती निर्दोष सिद्ध होईपर्यंत दोषी असते.

पॅट्रियट ॲक्टने लाओदिकीय सातव्या-दिवशी ॲडव्हेंटिझमवर न्यायाच्या प्रारंभाची खूण केली. तो कालखंड संयुक्त संस्थानांतील रविवारच्या कायद्यापाशी समाप्त होतो. त्या चलणीच्या त्या कालखंडातून जे लाओदिकीय सातव्या-दिवशी ॲडव्हेंटिस्ट यशस्वीरित्या पार पडतील, ते मग अठराव्या अध्यायातील चौथ्या वचनाचा इशाऱ्याचा संदेश देणार आहेत, जो रोमपुढे नतमस्तक होणाऱ्या अंतिम राष्ट्रापाशी समाप्त होतो. तो कालखंड संयुक्त संस्थानांतील रविवारच्या कायद्यापासून सुरू होतो आणि अंतिम रविवारच्या कायद्यापाशी समाप्त होतो.

जर आपण हे तथ्य चुकीचे समजलो की त्या पशूच्या दोन प्रतिमा आहेत, ज्यांची ओळख दोनहून अधिक साक्षीदारांद्वारे पटवून दिली जाते, तर आपण प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील पहिल्या तीन वचनांद्वारे दर्शविलेल्या, 2001 मध्ये सुरू झालेल्या कार्याचा, आणि अठराव्या अध्यायाच्या चौथ्या वचनात सुरू होणाऱ्या कार्याचा गैरसमज करू.

जेव्हा आपण १८८८ मध्ये प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील देवदूताच्या अवतरणाची सिस्टर व्हाइट यांनी केलेली थेट ओळख, आणि त्याच देवदूताला त्यांनी भविष्यकाळात ठेवलेले विधान, यांचा उपयोग करतो, तेव्हा आपल्याला आढळते की १८८८ हे २००१ चे प्रतिरूप ठरते. प्रकटीकरणातील तो देवदूत, जो आपल्या गौरवाने पृथ्वीला प्रकाशित करतो, तो १८८८ मध्ये मिनीयापोलिस येथील सभामध्ये उतरला, आणि न्यूयॉर्क शहरातील मोठ्या इमारती कोसळल्या तेव्हाही त्याने तसेच केले.

ख्रिस्ताच्या बाप्तिस्म्यापासून क्रूसापर्यंतचा कालखंड, आणि ११ ऑगस्ट १८४० पासून २२ ऑक्टोबर १८४४ पर्यंतचा कालखंड, तसेच नोहाच्या एकशे वीस वर्षांचा कालखंड हे न्यायाच्या कालावधीचे तीन साक्षी पुरवितात. १८८८ हे मिनीयापोलिस सभामध्ये नोंदविलेल्या बंडखोरीच्या प्रकटीकरणाचे एक साक्ष पुरविते, आणि संदेश नाकारणाऱ्यांपासून पवित्र आत्मा दूर केला गेला हे नोहा दर्शवितो. जलप्रलयपूर्व लोकांची बंडखोरी तसेच १८८८ मध्ये मंडळीच्या नेत्यांची बंडखोरी, ही दोन्ही मोशेच्या इतिहासातील कोरह, दाथान आणि अबीराम यांच्या इतिहासाशी जुळतात; हा इतिहास मिनीयापोलिसमध्ये पुन्हा घडत असल्याचे देवदूताने सिस्टर व्हाइट यांना सांगितले होते.

पॅट्रियट ॲक्टपासून संयुक्त संस्थानांतील रविवार कायद्यापर्यंतचा काळ लाओदिकीया सातव्या-दिवशी ॲडव्हेंटिझमसाठी परीक्षेचा काळ दर्शवितो. त्यांच्या न्यायाची घोषणा करणाऱ्या इशाऱ्याच्या संदेशाविरुद्धचा बंड हा पवित्र आत्म्याच्या दूर होण्याची ओळख ठरतो, आणि म्हणूनच त्या इतिहासातील दुष्ट मूर्ख कुमारिकांवर प्रबळ भ्रम ओतला जाणेही त्याच्याशी निगडित आहे. या बंडाचा केंद्रबिंदू निवडलेला दूत हा आहे, जो नोहा, मोशे, एल्डर्स जोन्स आणि वॅगनर, आणि अर्थातच सिस्टर व्हाइट यांच्याद्वारे दर्शविला जातो. त्या इतिहासातील इशाऱ्याच्या संदेशाविरुद्ध आणि दूताविरुद्धचा बंड हा दहा कुमारिकांच्या दृष्टांताच्या इतिहासातील “तेल” यावर आधारित आहे.

जे लोक इशाऱ्याचा संदेश सादर करतात, ते तसे करतात, कारण त्यांच्याकडे “तेल” आहे, आणि तेच तेल इशाऱ्याचा संदेशही आहे. म्हणून या दोन वर्गांतील भेद हा पहिल्या व दुसऱ्या देवदूतांच्या चळवळीतील लोकांनी स्वीकारलेल्या भविष्यवाणीच्या अर्थलागण्याच्या नियमांच्या योग्य अनुप्रयोगांमुळे उत्पन्न होतो, जे मिलर यांच्या अर्थलागण्याच्या

नियमांप्रमाणे दर्शविले आहेत, तसेच तिसऱ्या देवदूताच्या चळवळीने स्वीकारलेल्या भविष्यवाणीच्या अर्थलागण्याच्या नियमांमुळेही.

म्हणूनच, “पशूच्या प्रतिमेची निर्मिती” असे जे परीक्षण दर्शविले आहे, ते देवाच्या भविष्यसूचक वचनामध्ये पशूची प्रतिमा ज्या प्रकारे निर्मिली जाते त्यासंबंधीचे परीक्षण असले पाहिजे.

इ.स. 2001 मधील पॅट्रियट अॅक्टपासून, ज्याचे प्रतीकत्व इ.स. 1888 मधील ब्लेअर बिलाने केले होते, ज्याचे प्रतीकत्व इ.स. 1776 मधील स्वातंत्र्यघोषणाने केले होते, ज्याचे प्रतीकत्व ख्रिस्ताच्या बाप्तिस्माने केले होते, ज्याने 11 ऑगस्ट 1840 चे प्रतीकत्व केले होते, हे सर्व या सत्यास समर्थन देतात की न्यायाच्या परीक्षात्मक प्रक्रियेची सुरुवात सामर्थ्यप्राप्त इशान्याच्या संदेशाने होते, जो प्रथम देवदूताच्या हातातून घेतला गेला पाहिजे आणि नंतर खाल्ला गेला पाहिजे.

“तुझ्या लोकांचे लुटारू” म्हणून संयुक्त संस्थानांची ओळख करून देणारे भविष्यवाणीवरील शिक्षण त्यांच्या तर्कशास्त्रामुळे अनेक मुद्दे गोंधळात टाकते, आणि ते मुद्दे बहुधा पशूच्या प्रतिमेच्या निर्मितीतील घटक प्रस्थापित करण्यासाठी सर्वांत थेट प्रमाणवचने ठरतात. ही परीक्षा स्वरूपतः भविष्यवाणीसंबंधी आहे, हे स्पष्ट करण्याचा एक मार्ग म्हणजे, भविष्यवाणीचे मूलभूत नियम वापरून असे सत्य प्रदर्शित करणे की जे केवळ तेव्हाच समजते, जेव्हा “तुझ्या लोकांचे लुटारू” या प्रतीकाने दर्शविलेल्या चिन्हरूपात रोम स्वीकारला जातो.

हे उदाहरण अॅडव्हेंटिझममधील इतिहासाच्या पाच रेषांमधून घेतलेले आहे, जिथे प्रतीक म्हणून रोम याविषयी एक वाद उद्भवला. आपण आता या वादग्रस्त इतिहासांपैकी शेवटच्या, म्हणजे सहाव्या इतिहासात आहोत, आणि आत्ताचा वाद 1843 च्या चार्टवर दर्शविलेल्या वादाशी तंतोतंत समान आहे.

भविष्यसूचक नियम योग्य रीतीने लागू केल्यास हे सत्य सहज दिसून येते. वापरण्याची गरज असलेला एक भविष्यसूचक नियम असा आहे की प्रतीकांना एकापेक्षा अधिक अर्थ असतात, आणि एखाद्या उताऱ्यात त्यांनी कोणता अर्थ धारण केला आहे हे त्या उताऱ्याद्वारेच निश्चित केले पाहिजे. सीरियाचा राजा, अँटिओकस III मॅग्नस याने दानियेल अध्याय अकरा मधील दहाव्या वचनातील युद्ध पूर्ण केले, आणि त्याने अकरावे व बारावे वचनांतील राफिया येथील युद्ध पूर्ण केले, आणि पंधराव्या वचनातील पॅनियम येथील युद्ध पूर्ण केले. 1843 च्या चार्टवर दर्शविण्यात आलेला मिलराइट वाद असा होता की खोट्या प्रोटेस्टंट दृष्टिकोनाने “robbers” हे अँटिओकस एपिफेनेस असल्याचे ओळखले, आणि त्याच वेळी “robbers” हे रोमचे प्रतीक होते हे सत्यही कायम राखले.

दहा ते पंधरा या वचने प्रथम अँटिओकस तिसरा मॅग्नस याच्या इतिहासात पूर्ण झाली; म्हणून ती वचने, आणि त्या वचनांची त्यानंतरची ऐतिहासिक पुनरावृत्ती, शेवटच्या दिवसांत त्या वचनांच्या पूर्णतेस दोन साक्षी पुरवितात; कारण सर्व संदेष्टे ज्या दिवसांत ते जगले त्या दिवसांपेक्षा शेवटच्या दिवसांविषयी अधिक थेटपणे बोलले.

एखाद्या संदेष्ट्याच्या साक्षीचा उपयोग कोठे करावयाचा यासंबंधी त्या स्थापित नियमाबरोबरच, आपल्याकडे सिस्टर व्हाईट यांचीही थेट नोंद आहे की, “या भविष्यवाणीच्या [दानियेल अध्याय अकरा] परिपूर्तीत जेवढा इतिहास घडून गेला आहे, त्यापैकी बराचसा इतिहास पुन्हा घडेल.” अँटिओकस तिसरा मॅग्नस हा पोपसत्ताक रोमच्या प्रतिनिधी सैन्याच्या स्वरूपात संयुक्त संस्थानांचे प्रतीक आहे. प्रोटेस्टंटानी असा युक्तिवाद केला की त्या लुटारूंनी दुसऱ्या एका अँटिओकसचे पूर्वरूप दाखविले होते, तर मिलराइटांना माहीत होते की ते रोम होते. सध्या एक बाजू संयुक्त संस्थानांना त्या लुटारूंचे रूप मानते, आणि दुसरी बाजू पायाभूत सत्यावर स्थिर राहते.

जर तो नियम, जो दर्शवितो की प्रतीकांना एकापेक्षा अधिक अर्थ असतात आणि त्यांचा अर्थ ज्या संदर्भात ते वापरले जातात त्यावर आधारित ठरविला पाहिजे, तो मान्य केला, तर युनायटेड स्टेट्सची लुटारू म्हणून ओळख करणे हे प्रोटेस्टंटानी अँटिओकसची लुटारू म्हणून केलेल्या ओळखीशी समांतर ठरते; परंतु आता अँटिओकस हा शेवटच्या दिवसांत युनायटेड स्टेट्सचे एक प्रतीक आहे.

या उताऱ्याचा संदर्भ त्या प्रश्नाला थेट संबोधित करतो की दर्शन स्थापन करण्यासाठी कोणती सत्ता स्वतःला उंचाविते; म्हणून या वस्तुस्थितीवर भर देणे न्याय्य आहे. हे अनेक साक्षींच्या आधारावर न्याय्य ठरते, कारण रोम या प्रतीकाभोवतीच्या वादाच्या इतर ऐतिहासिक रेषाही हाच तथ्यनिर्देश करतात. ते तथ्य असे आहे की या प्रश्नाच्या चुकीच्या बाजूला उभे असलेले लोक रोमच्या जागी संयुक्त संस्थानांची ओळख लावतात. परंतु जर तुम्ही प्रतीकांना एकाहून अधिक अर्थ असू शकतात हे स्वीकारण्यास अनिच्छुक असाल, किंवा तुम्ही तसे मानत असाल, पण त्या नियमावर पूर्ण विश्वास ठेवण्याइतके त्याच्या व्यवहारात पारंगत नसाल, तर आता लागू केली जाणारी तर्कशृंखला तुम्हाला अनुसरणे जवळजवळ अशक्य होईल.

दोन शिंगांचे प्रत्येक सामर्थ्य शेवटच्या दिवसांत संयुक्त संस्थानांचे प्रतिनिधित्व करते. फ्रान्स हे सदोम व मिसर यांनी दर्शविलेल्या द्वैती सामर्थ्याचे प्रतीक आहे. इस्लामही संयुक्त संस्थानांचे प्रतिरूप ठरतो, कारण पापसत्तेशी संबंधित बाबतीत संयुक्त संस्थाने खोटा संदेष्टा आहेत, आणि ती पापसत्ता इझेबेल आहे. हेरोदियाच्या अधीन असलेली सलोमे ही संयुक्त संस्थानांची प्रतिमा आहे. बलामही खोट्या संदेष्ट्याचे एक प्रतीक आहे, जरी त्याची कथा केवळ खोटा संदेष्टा असण्यापेक्षा अधिक गुंतागुंतीची आहे.

बलामने इस्राएलाला तीन वेळा आशीर्वाद दिल्यानंतर नोंदविलेल्या त्याच्या भविष्यवाण्या विविध प्रकारे इस्लामशी संबंधित आहेत. गाढव हे इस्लामचे प्रतीक आहे, आणि बलामाच्या कथेत बोलणाऱ्या गाढवाला तुम्ही बाहेर ठेवू शकत नाही. पूर्वेकडून बालक येशूची उपासना करण्यासाठी आलेल्या ज्ञानी पुरुषांना बलामाच्या भविष्यवाण्यांनी मार्गदर्शन केले. प्रकटीकरण ग्रंथाच्या नवव्या अध्यायातील तीन शापांपैकी इस्लाम हा खोटा संदेष्टा मोहम्मद याचे प्रतिनिधित्व करतो.

जर तुम्ही हे समजत असाल की प्रतीकांना एकाहून अधिक अर्थ असतात, तर अनेक सत्ये इतकी महत्त्वाची असतात की ती विविध प्रतीकांद्वारे दर्शविली जातात, हेही तुम्हाला निःसंशय समजेल. जे प्रतीक त्या दर्शनाची स्थापना करते ते रोमचे प्रतीक आहे, आणि म्हणूनच बायबलमधील भविष्यवाण्यांमध्ये रोम हा एक मुख्य विषय असेल, हे स्पष्ट आहे. रोमचे एक पारंपरिक आणि भक्कमपणे स्थापित प्रतीक म्हणजे दानियेल अध्याय अकरा मधील उत्तर दिशेचा राजा होय. जो उत्तर दिशेचा राजा आपल्या शेवटास येतो आणि ज्याला साहाय्य करण्यास कोणीही नसते, तोच पोपसत्ताक अधिकार, रोमन चर्च, रोमचा पोप, पापाचा मनुष्य होय.

उरियाह स्मिथ यांच्या वादग्रस्त मांडणीत असा दावा करण्यात आला की छत्तीसाव्या वचनातील उत्तरेचा राजा हा फ्रान्स होता, आणि चाळीसाव्या वचनातील उत्तरेचा राजा हा तुर्की होता. फ्रान्स आणि तुर्की ही दोन्ही वेगवेगळ्या संदर्भात संयुक्त संस्थानांची प्रतीके आहेत; परंतु प्रोटेस्टंटंप्रमाणेच, आणि जसे आजही आहे, तसेच स्मिथ यांच्या वादातही त्यांनी ही सत्यता नाकारली की उत्तरेचा राजा हे आधुनिक रोमचे प्रतीक आहे, आणि असा दावा केला की रोमचे प्रतीक फ्रान्स या राष्ट्रात दर्शविलेल्या संयुक्त संस्थानांच्या प्रतीकाद्वारे व्यक्त झाले आहे; आणि पुन्हा, रोमचे प्रतीक तुर्की या राष्ट्रात दर्शविलेल्या संयुक्त संस्थानांचे प्रतीक आहे.

आता या संदर्भात तीन रेषा आहेत; मिलराइटांचा इतिहास, उरियाह स्मिथ यांचा इतिहास, आणि येथे व आता. त्या प्रत्येक दृष्टांतात रोमच्या एका प्रतीकाविषयी वाद आहे, जे रोमला संयुक्त संस्थानांचे प्रतीक समजण्याच्या गैरसमजुतीमुळे चुकीच्या प्रकारे लागू केले जाते.

दानियेलाच्या पुस्तकातील "दैनिक" या वादाची रेषा, रोमच्या प्रतीकासंबंधी असलेल्या सत्याविरुद्ध युक्तिवाद करण्याच्या ह्याच अगदी त्याच भराला अधोरेखित करते, जरी या इतिहासात काही महत्त्वपूर्ण सूक्ष्म भेद आहेत.

उरियाह स्मिथ यांच्या भविष्यवाणीविषयक नमुन्याच्या तर्कशास्त्रामुळे त्यांच्या अनुयायांकडून प्रकटीकरणाच्या सोळाव्या अध्यायातील सहाव्या पीडेचा चुकीचा उपयोग झाला. स्मिथ यांच्या सोळाव्या अध्यायाच्या अनुप्रयोगातील एक मुख्य समस्या अशी होती की—सर्व काही आध्यात्मिक रीतीने लागू करावयाच्या काळात त्यांनी सर्व गोष्टी अक्षरशः लागू करण्याचा प्रयत्न केला—याशिवाय, अजगर, पशू आणि खोटा संदेष्टा यांच्या त्रिविध संयोगाची विशिष्ट

रचना पाहण्यात ते असमर्थ ठरले. प्रतीकांच्या खऱ्या अर्थाऐवजी खाजगी अर्थलागूकरणातील अर्थ बसवून, स्मिथ यांचे तर्कशास्त्र हा त्रिविध संयोग कसा निर्माण होतो हे ओळखण्याची क्षमता नाकारते; आणि तो कसा निर्माण होतो हेच “देवाच्या लोकांसाठीची महान परीक्षा आहे, ज्याद्वारे त्यांचे अनंतकालचे तारण निश्चित केले जाईल.”

रोमच्या प्रतीकांचा चुकीचा उपयोग हा सैतानाकडून देवाच्या अंतिम काळातील लोकांना केवळ आधुनिक रोम पाहण्यापासूनच नव्हे, तर आधुनिक रोम कशा प्रकारे घडविले जाते हे ओळखण्यापासूनही रोखण्याचा एक प्रयत्न आहे. संयुक्त राष्ट्रसंघ, पोपसत्ताक शक्ती आणि संयुक्त संस्थान यांचे एकत्र येणे याच्याशी संबंधित भविष्यसूचक वैशिष्ट्ये ओळखण्याची आवश्यकता अनंतकाळाशी संबंधित परिणाम समाविष्ट करते.

दानिएलाच्या पुस्तकात एक विशेष परीक्षा आहे जी या तीन सत्तांमधील संबंध ओळखण्याच्या महत्त्वावर भर देते; आणि प्रकटीकरणाच्या पुस्तकात आणखी एक विशेष परीक्षा आहे जी याच मुद्द्यांवर भर देते. विल्यम मिलर यांनी दुसरे थेस्सलनीकाकरांस पत्र याचा अभ्यास करताना दानिएलाच्या पुस्तकातील “दैनिक” याचा अर्थ मूर्तिपूजक रोम असा समजला. दुसरे थेस्सलनीकाकरांस पत्रातील मूर्तिपूजक रोम आणि पोपसत्ताक रोम यांच्यातील भविष्यवाणीतील संबंधाच्या वर्णनावरून मिलर यांनी असे समजले की “दैनिक” हा शब्द मूर्तिपूजक रोम याचे प्रतीक आहे, आणि म्हणून उजाडपणाची घृणास्पद वस्तू ही पोपसत्ताक रोम असणार.

तथापि, आम्ही ज्या मुद्द्यावर भर देत आहोत तो असा आहे की, दुसऱ्या थेस्सलनीकाकरांस पत्रात मूर्तिपूजक रोम आणि पोपसत्ताक रोम यांच्यातील संबंध अशा संदर्भात मांडला आहे, जो हे शिकवितो की जेव्हा आणि जर तुम्ही त्या दोन सत्तांमधील संबंध समजून घेत नाही, तेव्हा तुम्ही प्रबळ भ्रम स्वीकारता आणि अनंतकाळाकरिता हरवले जाता.

ही सहाव्या पीढेतील तीच चेतावणी आहे, ज्यामध्ये केवळ तो अजगर—जो दुसऱ्या थेस्सलनीकाकरांस पत्रात पगान रोम होता—आणि ते श्वापद—जो त्या उताऱ्यातील “पापाचा मनुष्य” होता—इतकेच नव्हे, तर सोळाव्या अध्यायात तुम्हाला खोटा संदेष्टाही आढळतो. हा उतारा आधुनिक रोमच्या त्रिविध ऐक्याची रचना करणाऱ्या सत्तांच्या परस्परसंबंधाची ओळख पटविण्याचे महत्त्व अधोरेखित करतो; आणि तेच आधुनिक बाबेलही आहे.

“दररोज” यावरील वादविवाद हा अगदी त्याच अंतिम-दिवसांतील वादास स्पर्श करतो, परंतु आधुनिक रोमची रचना करणाऱ्या तीन शक्तींमधील परस्परसंबंध समजून घेण्याच्या महत्त्वाची भर घालून तो त्या वादाची ओळख अधिक विस्तृत करतो. हे सत्य पाहण्यास नकार देणे म्हणजे आपल्या मोबदल्यात प्रबळ भ्रमाची खात्री करून घेणे होय.

सध्याच्या वादग्रस्त विषयात, संयुक्त संस्थानांना लुटारू म्हणून ओळखणारे असे दिसतात की, संयुक्त संस्थाने स्वतः पोपसत्ताच आहेत असे नसून ती पोपसत्तेच्या अधीन असल्याचे वारंवार दर्शविले जाते, याला का महत्त्व आहे हे समजून घेण्यासही ते संमती देऊ शकत नाहीत. राजकारण, इतिहास, विवाह आणि बायबलमधील भविष्यवाणी यांतील नातेसंबंधावर जो अधिकार नियंत्रण ठेवतो, तोच प्रमुख मानला जातो, आणि हाच प्रमुख आपल्या स्वतःच्या उन्नतीसाठी दर्शन स्थापन करतो आणि मग पतन पावतो.

संयुक्त संस्थानांना लुटारू म्हणून ओळखणारा तर्क 321 ते 538 या कालावधीत दर्शविण्यात आलेला आणि त्यानंतर पूर्ण झालेला इतिहास लागू करण्यात असमर्थ ठरतो. “पापाचा मनुष्य” प्रकट होण्यापूर्वी संयुक्त संस्थानांचे प्रतीक दूर झालेले असले पाहिजे. “पापाचा मनुष्य” शेवटच्या दिवसांत पुन्हा प्रकट होतो, आणि तो तसे होण्यापूर्वी संयुक्त संस्थाने प्रथम दूर झाली पाहिजेत.

संयुक्त राज्यांतील रविवारविषयक कायदा संयुक्त राज्यांना आधुनिक रोम म्हणून ओळख देत नाही; तो हे दर्शवितो की राष्ट्रीय विनाश आगमन पावला आहे, आणि संयुक्त राज्ये पूर्णतः धार्मिकतेपासून विच्छिन्न झाली आहेत. रविवारविषयक कायद्याच्या वेळी संयुक्त राज्ये पतन पावते तेव्हा जी आधुनिक रोम उघड होते, ती म्हणजे पोपसत्ताक सत्ता; जिने त्या वेळी आणि त्याच ठिकाणी आपल्या सहकारी, खोट्या संदेष्ट्याला, जिंकून घेतले आहे.

दानियेलाच्या पुस्तकातील “दररोज” आणि त्याचा विल्यम मिलरच्या संदेशाशी असलेला संबंध, तसेच मिलरची समज दुसरे थेस्सलनीकाकरांस पत्र अध्याय दोन येथून उद्भवलेली असल्याचे महत्त्व, आणि सहाव्या पीडेमध्ये आपली वस्त्रे राखून ठेवण्याविषयीचा इशारा—हे सर्व त्या वादविवादांतील असे घटक दर्शवितात जे वर्तमानकाळातील प्रश्नांना संबोधित करतात.

शेवटच्या दिवसांत दुसरे थेस्सलनीकाकर अध्याय दोन मधील इशारा अशा एका वर्गाविषयी आहे, जो संयुक्त संस्थानांना एक प्रतीक म्हणून ओळखतो, परंतु संयुक्त संस्थानांचे पोपसत्ताक रोमशी असलेल्या संबंधास उद्देशून बोलणाऱ्या प्रकाशाने मार्गदर्शित होण्यास नकार देतो. असे करताना ते केवळ पोपसत्ताक रोम आणि संयुक्त संस्थाने यांच्यातील संबंधच नव्हे, तर प्रकटीकरण अध्याय सोळा मधील अजगरशक्ती असलेल्या संयुक्त राष्ट्रसंघालाही पाहतील.

उरियाह स्मिथ, ए. जी. डॉनिएल्स आणि डब्ल्यू. डब्ल्यू. प्रेस्कॉट यांच्याप्रमाणेच—ज्यांच्याविषयी सिस्टर व्हाइट यांनी असे ओळखले की ते कारणापासून परिणामापर्यंत तर्क करू शकत नव्हते—तसेच तेही आहेत, जे शेवटच्या दिवसांत या तीन सत्तांमधील संबंधाचे स्पष्टीकरण करताना देवाच्या भविष्यवाणीच्या वचनाने दिलेल्या मार्गदर्शानुसार चालण्यास नकार देतात.

पहिल्या, वर्तमानकाळातील आणि उरियाह स्मिथ यांच्या वादांप्रमाणेच, दुसऱ्या थेस्सलनीकाकरांस आणि सहाव्या पीडेमध्ये दर्शविलेल्या तीन शक्तींच्या परस्परसंबंधाविषयीचा वाद असा एक खाजगी अर्थलावणे प्रकट करतो, जो संयुक्त संस्थानांकडे निर्देश करतो; परंतु संयुक्त संस्थानांची काही भविष्यवाणीसंबंधी वैशिष्ट्ये पाहण्यास नकार देतो, जी त्यांच्या चुकीच्या संकल्पनेचा पर्दाफाश करू शकतील आणि कदाचित त्यांना प्रकाशाकडे आणू शकतील.

११ सप्टेंबर २००१ नंतर योएलमधील चार किड्यांविषयी वाद उद्भवला. सत्य हे असे होते की, कॅथोलिक आणि धर्मत्यागी प्रोटेस्टंट धर्मशास्त्राच्या प्रवेशामुळे लाओदिकियाच्या सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिस्ट मंडळीची क्रमिक आध्यात्मिक अधोगती त्या किड्यांनी दर्शविली होती. पुन्हा, त्या चार किड्यांचा योग्य उपयोग रोम हाच आहे; परंतु खाजगी अर्थलावणीने असा दावा केला की ते इस्लाम आहे, जो एका खोट्या संदेशाचे प्रतीक आहे, आणि म्हणूनच संयुक्त संस्थानांचे प्रतीक आहे. ओळीवर ओळ, आपण आत्ताच ज्यांचा विचार केला त्या अॅडव्हेंट इतिहासातील वादविवाद, हे सर्व त्याच सत्याविषयी बोलतात.

चुकीची बाजू, चार साक्षींवरून, दरोडेखोरांची ओळख संयुक्त राज्ये अशी ठरवते; आणि दोन साक्षींवरून, प्रतीक म्हणून संयुक्त राज्यांविषयी चुकीच्या बाजूची समजूत अचूक नाही. देवाचे शेवटच्या दिवसांतील ते उमेदवार, जे एक लाख चव्वेचाळीस हजारांमध्ये असावयाचे आहेत, आता एका भविष्यवाणीविषयक परीक्षेत आहेत. ही अशी परीक्षा नाही की जी फक्त या बाजूस किंवा त्या बाजूस आपले मत देऊन पूर्ण होते. ही अशी परीक्षा आहे की जी केवळ तेव्हाच खऱ्या अर्थाने योग्य रीतीने पार पाडली जाऊ शकते, जेव्हा भविष्यवाणीचे नियम अचूकपणे लागू केले जातात. यहूदांच्या वंशातील सिंहाने आपल्या शेवटच्या दिवसांतील लोकांना ते पुरेसे सखोल अध्ययन करीत नाहीत, या वस्तुस्थितीकडे जागे करण्यासाठी, विधर्माना प्रवेश करण्यास परवानगी दिली.

या चळवळीच्या अंतर्गत एक विधर्म उद्भवला, ही वस्तुस्थिती हे दर्शविते की भविष्यवाणीच्या अर्थलक्षणाच्या नियमांविषयीची आपली वैयक्तिक पात्रता जशी असावी तशी दृढ नाही. रोम त्या दर्शनाची स्थापना करते, आणि शेवटच्या दिवसांचे ते दर्शन म्हणजे उत्तरेकडील राजाचा अंतिम उदय व पतन होय. तो “राजा” हाच “पापाचा मनुष्य” आहे, आणि “पापाचा मनुष्य” हाच “अधर्माचे रहस्य” आहे, आणि तोच “दुष्ट” आहे. तो ख्रिस्तविरोधी आहे, तो “तुझ्या लोकांतील लुटारू” असे प्रतीकात्मकरीत्या दर्शविला आहे, आणि तो आधुनिक रोमचे “मस्तक” आहे.

“जे लोक वचनाच्या त्यांच्या समजुतीत गोंधळून जातात, जे ख्रिस्तविरोधकाचा अर्थ समजण्यात अपयशी ठरतात, ते नक्कीच स्वतःला ख्रिस्तविरोधकाच्या बाजूस उभे करतील. आता आपल्यासाठी जगाशी एकरूप होण्यास वेळ नाही. दानिएल आपल्या वाटणीमध्ये आणि आपल्या स्थानावर उभा आहे. दानिएल व योहान यांच्या

भविष्यवाण्या समजून घेतल्या पाहिजेत. त्या एकमेकींचा अर्थ स्पष्ट करतात. त्या जगाला अशा सत्यांची देणगी देतात जी प्रत्येकाने समजून घेतली पाहिजेत. या भविष्यवाण्या जगात साक्ष ठराव्यात. या शेवटच्या दिवसांत त्यांच्या परिपूर्तीद्वारे त्या स्वतःच स्वतःचे स्पष्टीकरण करतील." Kress Collection, 105.